

6. BOBŘÍK ODVAHY

Po bobříkovi dobrých činů následoval tmavohnědý bobřík odvahy. „Tohoto bobříka ulovíte tím způsobem, že projevíte nebojácnost, odvalu a vůli přemoci strach. A protože jsem za vás zodpovědný a nechci, aby se vám něco stalo, budeme ho lovit společně.“

Ještě v ten den jsme se sešli v klubovně večer za úplné tmy.

Od klubovny se pak šlo potmě do nedalekého lesa. Matěj nás požádal, abychom byli potichu a vnímali každý zvuk, který k nám přicházel ze tmy. A že jich bylo, panečku!

Čím víc jsme se blížili k lesu, tím zvuků přibývalo a některé z nich nabíraly na intenzitě. Musím přiznat, že jsem měl nahnáno, a věřím, že ostatní taky. Naštěstí brzy vylezl měsíc zpod mraků a svítil nám na cestu, jinak bychom neviděli vůbec nic. Šli jsme po lesní cestičce a ze všech stran se ozývaly opravdu podivné zvuky. Najednou jsme zahlédli dvě malá světélka, hlasité funění a dusot. Něco kolem nás proběhlo... Holky začaly panikařit. „Co to bylo?!“ zaječely a nalepily se na Matěje.

„Divoké prase,“ odpověděl Matěj. „Ale malé a pořádně vystrašené. Jako vy.“

„Vždyť my se nebojíme!“ zlobily se holky a zase se od něj pěkně odlepily. Pokračovali jsme dál v cestě a měli oči i uši na šťopkách.

„Vidíte tamhle v dáli to světýlko?“ zastavil se Matěj po chvíli a ukázal kamsi do tmy. Zaostril jsem zrak a opravdu bylo v dálce vidět malinkaté světýlko.

„To je hájenka a vaším úkolem bude k té hájence dojít. A aby to nebylo tak jednoduché, půjdete jeden po druhém. Vyzkoušíte si, jaké to je jít nočním lesem úplně sami. Sejdeme se v hájence, kde už na nás pan hajný čeká.“

Tak tomu říkám zkouška odvahy. Všichni jsme v tu chvíli cítili nepříjemné svírání v žaludku, asi jako před písemkou z matiky. Matěj nás jednoho po druhém pouštěl do tmy a potutelně se usmíval. Kdoví, co za tím vězí...

Když jsem přišel na řadu a ocitl se uprostřed lesa úplně sám, bylo mi všelijak. Tenhle bobřík je pro mě zatím nejtěžší ze všech – nesnáším totiž tmu. Zatnul jsem ale zuby a vydal se za světýlkem. Po chvíli slyším podivné chřastění a najednou mě něco chytlo za nohu. Vykřikl jsem a běžel jako smyslů zbavený dál tím příšerným lesem. Srdce mi bušilo jako o závod. Ještě jeden takový zážitek a vyskočí mi z těla.

Sotva jsem na to pomyslel, objevila se přede mnou dvě malá světýlka, která vypadala jako... oči! A pak jsem docela zřetelně rozpoznal postavu, jak se ke mně blíží a natahuje ruce. Krve by se ve mně nadořezal. Ani jsem nepípl a pelášil odtamtud pryč. Ze všech stran se ozývaly strašidelné zvuky, ale já už je nevnímám, jen jsem běžel a běžel...

A pak se najednou přede mnou objevila... HÁJENKA.

Hajný už na mě čekal a já ze sebe rychle vyhrkl: „V tom lese straší!“

K mému zděšení se ale hlasitě rozesmál a řekl mi, abych šel do hájenky.

Celý rozklepaný jsem vešel dovnitř, kde u stolu seděli kluci a živě spolu debatovali. Sotva mě uviděli, začali se strašně smát. „No ty vypadáš!“ volali a popadali se za břicho. Koukl jsem se do zrcadla a fakt jsem vypadal jako strašidlo do zelí. Celý rozcuchaný, špinavý, a bílý jak smrtka... až jsem se sám sebe lekl!

Dal jsem si s klukama čaj a vyprávěl jim zážitky z lesa. Jak se později ukázalo, kluci měli podobné historky a báli se stejně jako já, což mě dost